

ΕΚ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ἐδῶ δὲ πάλιν βλέπετε τὰ ἴδια παιδιά.
 Τὰ ἴδια κοράσια ὅλα ἐν συνοδίᾳ,
 Στὰ σπήτια των χαρούμενα νὰ ἐπιστρέφουν τώρα
 Διότι ἐτελείωσεν ἡ τοῦ σχολείου ὥρα.
 Τὸ ποθητόν του δὲ καθ' ἐν ἤρχισε παιγνιδάκι.
 Αἱ δύο μὲ τοὺς σπούρους των κ' ἡ ἄλλη τὸ σχοινάκι.
 Καὶ ἡ Σοφία στὴ μικρὰ, ποῦ λέγουν Φιλομήλα,
 Καὶ εἰς τὴν πρὸ μικρότερη διδαι ὠραία μῆλα.
 Ἰδέτε τὴ μικρότερη, πῶς χάφτει σὰν λαμία.
 Τὸ μῆλο ποῦ τῆς ἔδωκεν ἡ φίλη της Σοφία.
 Ἄλλ' ἡ Ἀνθούλα ἡ καλλή, ἐνῶ χοροπηδοῦσε,
 Ἐγενεν αἴφνης κατηφῆς καὶ πλέον δὲν ἔμπουσε

Ἄλλ' εἶμαι τώρα ὄρφανό, καὶ δὲν ἔχω κανένα
 Γιὰ νὰ φροντίξῃ ὡς αὐτὴ, καὶ τώρα δι' ἑμένα.
 Αὐτὴ τότε μ' ἐδίδασκε καλὸ παιδί νὰ γείνω
 Ὅταν, δὲ ἀποθάν' αὐτὴ καὶ ἐγὼ στὸν κόσμον μείνω
 Τὰς συμβουλὰς της τὰς καλὰς πάντα νὰ ἐνθυμοῦμαι,
 Ἄν θέλω ἀπὸ τὸν Θεὸν πάντα νὰ εὐνοοῦμαι.
 Στὸν οὐρανὸ θέλω κ' ἐγὼ νὰ πάγω στὴ μαμά μου,
 Ἐκεῖ ποῦ θάξω πάντοτε αὐτὴ τότε σιμά μου.
 Ἐδῶ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ, οὔτε γιὰ μὲ φροντίζει
 Ἄλλὰ μὲ ἀποστρέφονται καὶ πᾶς τις μὲ ὑβρίζει.»
 »Ἐγὼ, τοῦ εἶπεν ἡ μικρὰ, θέλω νὰ μὴ λυπῆσαι.
 Σὲ συμπαθῶ καὶ σ' ἀγαπῶ σὰν ὄρφανὸ ποῦ εἶσαι·
 Καὶ σὰν μικρὴ μητέρα σου θέλω εἰς σὲ νὰ εἶμαι
 Καὶ νὰ φροντίζω διὰ σέ, καὶ μὲ ἐσὲ νὰ ἤματι.»
 «Δὲν εἴμπορεῖς, τὸ ὄρφανὸ εἶπεν εἰς τὴν Ἀνθούλα,
 Νὰ κάμῃς τίποτε γιὰ μὲ γιὰτ' εἶσαι σὺ μικρούλα.»

Ἀπὸ τὸ Σχολεῖον.

Τὴν λύπην καὶ τὴν ταραχὴν νὰ κρύψῃ τὴν πολλὴν της
 Ὅταν στραφεῖσα δὲν εἶδε καὶ τὸν συμμαθητὴν της,
 Τὸ ὄρφανό, τὸ δύστυχο καὶ παραπονεμένο,
 Κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖο νὰ εὕρῃ τὸ καῦμένο.
 Τὸ εὖρε δὲ νὰ κἀθηται περιλυπο καὶ μόνο
 Σὲ μιὰ γωνία τοῦ σχολεῖοῦ ἐγκαταλειμμένο.
 Τὸ πλησιάζει συμπαθῶς καὶ τὸ ῥωτᾷ τί κλαίει;
 Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ καὶ μόνον κλαίει, κλαίει,
 «Τί ἔχεις;» πάλιν τὸ ῥωτᾷ. «Μὴ μ' ἐρωτᾷς,» τῆς λέγει·
 Καὶ τὴν προστάζει ἀπ' ἐκεῖ ἀγγήγορα νὰ φεύγῃ.
 Ἐγὼ, τοῦ λέγει, «συμπαθῶ μὲ τ' ὄρφανὰ παιδιά
 Μ' ἐκείνους ὅσοι πάσχουσι, φεῦ! ἀπὸ δυστυχία,
 Καὶ ἔτρεξα νὰ σὲ εὕρῃ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω,
 Καὶ ὅσα δὲν ἐνόησες γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.»
 Ἐστῆναξε τὸ ὄρφανὸ καὶ εἶπε στὴ μικρούλα,
 «Κ' ἐγὼ μητέρα, ὡς ἐσύ, εἶχα ποτὲ, Ἀνθούλα.

«Ναί, εἴμπορῶ, εἶπεν αὐτὴ, γιὰ σὲ πολλὰ νὰ πράξω,
 Ἀκόμη καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ νὰ σὲ διδάξω.»
 Καὶ τότε τὸ βοήθησε τὸ μάθημα νὰ μάθῃ,
 Καὶ ἔπειτα στὸ δάσκαλο τὸ εἶπε χωρὶς λάθη.
 Καὶ ἡ μικρὰ τὸ γλύτωσε ἀπὸ τὴν τιμωρία
 Κ' ἐβγήκαν τότε μὲ φαῖδράν ἀπ' τὸ σχολεῖο καρδία.
 Καὶ ἤρχισαν εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ τρέχουν, νὰ πηδῶσι
 Καὶ ἄβηθ νὰ συνάξωσι, γλυκὰ νὰ τραγοῦδῶσι.
 Καὶ οὕτω ἡ καλλὴ κ' ἀγνή Ἀνθούλα σὰν μητέρα
 Ἐφρόντιζε κ' ἐδίδασκεν αὐτὸ κάθε ἡμέρα.
 Καὶ τ' ὄρφανὸ πλέον αὐτὸ δὲν ἦτο λυπημένο,
 Οὐτ' ἀμελῆς, ὡς ἄλλοτε, οὔτε διεστραμμένο.
 Ἄλλ' ὀλονεν προώδευεν εἰς τὰ μαθήματά του,
 Κ' ὄλοι πολὺ ἐθαύμαζαν τὴν ἐκανότητά του.
 Καὶ βαθμηδὸν εἰς τὸ σχολεῖο ὄλους τοὺς ὑπερέβη
 Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα καὶ πάντοτε συνέβη

Τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον νὰ λάβῃ τῶν βραβείων.
 Ἄλλὰ τὴν πρόοδον αὐτὴν τὸ ὄρανον παιδίον
 Καὶ τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ κ' ἔβλεπεν τὴν εὐτυχίαν
 Τὰ ἀποδίδει στὴν καλὴν φροντίδα καὶ φιλίαν.
 Τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ μικρᾶς καλῆς συμβαθητρίας.

Α. Α.

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ὑπὸ τῆς δεσποίνης Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ)

Ὅταν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον, ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν συμβαθητῶν μου δύο παιδιὰ ὀλίγον ἐμοῦ μεγαλειότερα ὀνομαζόμενα, Χάρισων καὶ Βερνάνδος. Ἐθαύμαζον τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐξαιρετικῶς, καὶ τὸν ἐμιμούμην εἰς ὅλας τὰς πράξεις. Οὗτος δὲν ἦτο κατὰ βᾶθος κακὸν παιδίον, ἀλλ' ἠγάπα νὰ δεικνύῃ πνεῦμα, καὶ νὰ περιγελά τούς ἄλλους. Τὸν ἐφοβοῦντο δὲ ὅλοι ὡς ἐκ τῆς συνηθείας του ταύτης τοῦ νὰ στρέφῃ τὰ πάντα εἰς τὸ γελοῖον, ἧτις κατέστη εἰς αὐτὸν μανία, ὥστε συνεχῶς ἐζήτηε ἀφορμὴν διὰ νὰ περιγελάσῃ τινά.

Ὁ Χάρισων ἀφ' ἐτέρου ἦτο νέος μαθητῆς, τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἐγνώριζον.

Πρωίαν τινά, ἐνῶ ἐπηγαίνομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἶδομεν αὐτὸν, ὀδηγοῦντα μίαν ἀγελάδα εἰς χωράφιόν τι, διὰ νὰ βοσκήσῃ.

Μεταξὺ ἡμῶν ἦτο καὶ ὁ Βερνάνδος, τῷ παρουσιάσθη λοιπὸν κατὰλληλος εὐκαιρία, διὰ νὰ δείξῃ τὸ σκωπτικὸν του πνεῦμα.

— ὦ! φίλε μου! ἀνέκραξε, σὲ συγχαίρω διὰ τὸ νέον σου ἐπάγγελμα! δὲν μᾶς λέγεις πόσον πωλεῖς τὸ γάλα;

Ὁ Χάρισων ἀπεκρίθη εἰς τοὺς χλευασμοὺς τούτους, μειδιῶν φιλικῶς, καὶ χαιρετῶν ἡμᾶς διὰ τῆς χειρὸς. Ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τοῦ φράκτου τοῦ χωραφίου εἰσῆγαγε τὴν ἀγελάδα, καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὴν προσεκτικῶς, βεβαιωθείς δ' ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ, ἦλθε μαζὺ μὲ ἡμᾶς εἰς τὸ σχολεῖον.

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐσκολάσαμεν, ἐξήγαγε τὴν ἀγελάδα χωρὶς κανεὶς νὰ γνωρίζῃ πού τὴν ἐπήγαγεν. Ἐπὶ τρεῖς δ' ἐβδομάδας ἐξηκολούθει τοῦτο. Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἦσαν ὅλα πλουσίαν οἰκογενειῶν, καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ κερφαλῆς τῶν ὑποίων ἦτο ὁ Βερνάνδος, εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ περιφρονῶσι μαθητὴν βόσκοντα ἀγελάδα.

Οἱ χλευασμοὶ τοῦ Βερνάνδου ἦσαν ἀτελείωτοι. Προφασιζόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὄσμην τοῦ σταύλου, δὲν ἤθελε νὰ κάθηται πλέον πλησίον τοῦ Χάρισων.

Ἄλλ' ὁ Χάρισων ὑπέφερε τὰ πάντα μετὰ καρτερίας, καὶ οὐδέποτε τὸν εἶδον ὀργισθέντα. — Ἡμέραν τινὰ ὁ Βερνάνδος τῷ εἶπε, πονηρῶς μειδιῶν «Ὁ πατήρ σου Χάρισων θὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ σὲ κάμῃ γαλακτοπώλην. Σὲ συμβουλεύω δὲ νὰ μὴ ῥίπτῃς πολὺ νερὸν εἰς τὸ γάλα σου.» — Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκάγχασαν, ἀλλ' ὁ Χάρισων ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ φανῇ διόλου συγχισμένος.

— Μὴ φοβοῦ, ἂν γείνω ποτὲ γαλακτοπώλης θὰ πωλῶ μὲ σωστὰ μέτρα καὶ καθαρὸν γάλα: δύνασθε ὅλοι νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.»

Τὴν ἐπαύριον ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν βραβείων, ὁ Χάρισων δὲ καὶ ὁ Βερνάνδος ἔλαβον τὰ πρῶτα, καθόσον ἀληθῶς ἦσαν οἱ ἐπιμελέστεροι καὶ ἱκανότεροι τῶν μαθητῶν.

Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων ὁ διευθυντῆς τοῦ σχολείου εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἰδιαιτέρον χρυσοῦν μετάλλιον, τὸ ὁποῖον σπανίως ἐδίδοτο, ὅχι μόνον ἐνεκεν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι σπανίως παρουσιαζέτο εὐκαιρία τοιαύτη. Τὴν τελευταίαν φορὰν — εἶπεν, ἦτοι πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἶχε δοθῆ εἰς ἓνα ἐκ τῶν μαθητῶν ὅστις εἶχε σώσει τυφλὴν τινὰ κινδυνεύουσαν νὰ πινηγῇ καὶ ἐζήτηε τὴν ἀδειαν νὰ διηγηθῇ μίαν ἱστορίαν.

— « Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνεπέτων εἰς τὸν ἀέρα μαθηταὶ τινες χαρτίνους ἀετοὺς ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὅτε ἐν παιδίον ἐφιππον ἤρχετο ἐκ τοῦ μύλου ὁ ἵππος ἐτρόμαξεν ἰδὼν ἓνα ἀετὸν, καὶ ἐρριψε κατὰ γῆς τὸν ἀναβάτην, ὅστις ἐκτύπησε πολὺ καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ σηκωθῇ.

Ἄνθρωποι τινες τὸν ἀνήγειρον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, οἱ δὲ σκληροὶ μαθηταὶ ἠδιαφόρησαν, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ παιγνίδιον, μολοντί οὗτοι ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Ἐν τούτοις ἄλλο παιδίον, ἀπὸ μακρὰν ἰδὼν τὸ συμβᾶν, ἐπλησίασεν, ἐβοήθησε, συνώδευσε τὸν πληγωμένον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἔμεινε διὰ νὰ βοσθήσῃ τὴν μάμμην αὐτοῦ. Ἐμαθεν ἀμέσως ὅτι μόνος πόρος ζωῆς τῆς πτωχῆς γυναίκος, ἦτο τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος τῆς, καὶ τότε τί θὰ ἐπραττεν; Ἦτο γραῖα καὶ ἀδύνατος, ὁ δὲ ἐγγονός τῆς, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ ὀδηγῇ τὴν ἀγελάδα εἰς τὴν βοσκήν, θὰ ἦτο ἀνίκανος ἴσως ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας!! . . .

« Μὴ ἀνησυχῆς καλὴ μου μητέρα, εἶπεν ὁ μαθητῆς, εὐκόλως δύναμαι νὰ σᾶς κάμω τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν.» — Ἡ γραῖα ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης. Ἄλλ' αἱ φροντίδες τοῦ μαθητοῦ δὲν ἔμειναν ἕως ἐδῶ. Ἐχρειάζοντο χρήματα διὰ τὰ φάρμακα, ἡ δὲ μάμμη τοῦ Ἐρρίκου δὲν εἶχε καὶ ἦτο ἀνήσυχος. Ὁ μαθητῆς εὐγενῶς τὴν καθησύχασεν, εἰπὼν, ἐγὼ ἔχω ὀλίγας δραχμάς, τὰς ὁποίας μοῦ